

**Historia De Vita, Moribus, Rebus Gestis, Studiis Ac
Denique morte Praedicatorum Lutheranorum, Doct.
Martini Lutheri, Philippi Melancthonis, Matthiae Flacii
Illyrici, Georgii Maioris, et Andreae ...**

Complectens ortum, progressum [et] incrementa, tum arcana plurima
hactenus non prodita, omnium penè huius temporis haeresum

... Vita ... Philippi Melancthonis. Matthiae Flacii Illyrici. Georgii Maioris, Et
Andreae Osiandri

Ulenberg, Kaspar

Coloniae Agrippinae, 1622

IV. Melancthonis inexcusabilis fraus, inconstantia, & perpetua inter
Lutheranos miseria.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-65643](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-65643)

denbergium, aliosque retulerit in lucem, & ANNO
 plures etiam id genus alias apud se repositas 1530.
 alleruari testetur, edendas suo tempore, si res
 ita ferat, quibus liquidò demonstrari possit,
 eandē prorsus Melanchthonis, quam Zvvin-
 glij & Caluini sententiam fuisse. Nonò, quod
 Professores Academiae V Vittenbergensis,
 Peucerus, Petzelius, Pierius, alijque nonnul-
 li Sacramentariae factionis homines, quos
 V Vittenberga velut serpentes in sinu soue-
 rit, à Melanchthone magnam partem fuerint
 educati; vt ex ipsius pectore scriptisque pu-
 blicis venenum illud hausisse videantur:
 quemadmodum & obiecto Melanchthonis
 nomine, velut glaucomâ quadam ad tempus
 sub Augustanae Confessionis vmbaculo la-
 titarint: licet tandem fraude detectâ, carce-
 ribus & exilio multati iustas perfidiae poenas
 dederint. His rationibus permoueri se di-
 cunt illi, Flaciani inquam, & Pantachusiaestæ,
 vt Melanchthonem non Lutheranis sed Sa-
 cramentarijs annumerandum censeant; qui-
 bus hac quidem in re Calvinistæ lubentes as-
 sensum præbent, quâquam eos alioquin, ve-
 lut Ecclesiae pestes deterrimas odio plusquã
 vatiniano prosequuntur.

9.

Ferat nunc sententiam in hac controuer-
 siâ, qui volet: Certè siue Lutheranis Melanch-
 thonem adiungendum iudices, siue Sacra-
 mentarijs, hoc aut illud pronuciari nequit,
 quin turpissimam ei non leuitatis tantum, &
 inconstantia, sed & hypocrisis ac fraudulen-
 tia

IV.
 Melanch-
 thon incō-
 stantiæ atq;
 fraudis
 reus.

ANNO 1530. *tiæ maculam inuras. Nam si Sacramentariorū causam probat, cur id publicè dissimulauit? Si loco veritatis habuit istorum dogma, cur id apertè nō est professus? Cur contra dictamen conscientiae, contra genium inter eos mansit, quos errore fascinosos esse credebat? Si verò Lutheranus erat ex animo, cur clam prensauit Sacramentarios? cur receptaculum illis præbuit in Augustanâ Confessione, quos in Comitij ab ea secluserat? cur secreta cum ijs habuit consilia, quos acerrimos Lutheranorum hostes esse non ignorabat? Quicquid dicas, leuitatis & hypocritis infamiam à Melanchthonis no-*

Ratio, quâ Sacramentarij Melanchth. excusant. mine nunquam remouebis. Excusant illum Sacramentarij per Lutheri tyrannidem, quâ deterritum aiunt, ne quod animo gerebat agnitæ veritatis secretum, vt loquuntur isti, in apertum proferret. At tyrannis ista, si quæ fuit, Luthero sublato finem habuit:

Refutatur. Cur igitur postea, quam ab hac seruitute liberatus fuit, ad castra Sacramentariorum non transijt? Imprimis cum post bellum germanicum à domesticis ad inconstantiam & mutabilitatem multum exagitaretur. Verùm ille perpetuò restitauit, eodemque se modo habuit, post obitum Lutheri, quantum ad professionem publicam attinet, vt pridem. Vnde sunt, qui neutris eum in solidum adhæsisse putent, sed velut nutandum inter vtrosque fluctuasse; quorum ego sententiam facilè probarim. Licet enim

Melanchthon inter vtrosque fluctuat.

Melanch-

Melanchthon Sacramentariorum doctrinam de Cœna Domini fuit amplexus; quod ANNO 1530. ipsius ad Fridericum Palatinum litterarum silentium ad Caluini prouocationem certum faciunt, & indubitatum; alia tamen quædam ipsorum dogmata, puta de libero arbitrio, de prædestinatione, de causâ vel autore peccati, de fatali necessitate, quæ Sacramentarij ex primis illius scriptis hauserant, penitus improbauit: Quæ causâ fuisse dicitur, ne se totum Sacramentarijs manciparet. Vicissim oderat infestè Lutheranos illos, qui se solos verum habere Lutheranismi nucleum, & germanum Lutheri spiritum, plenis faucibus hausisse gloriabantur, Flacianos dico, quos non destitit, quamdiu vixit, acerbè scriptis publicis insectari. Reliquis verò Synergistis, Adiaphoristis, Maioristis, adiunxit se quidem professione publicâ, cum inter eos viueret; At quia Lutheri dogma retinebant de Eucharistia, nec illis animo potuit in solidum adhærere. Ita factum est, vt miseram omninò vitam viueret, quam in luctâ conscientie traduxit, mœrore animi & perpetuâ sollicitudine propemodum contabescens. Vnde post obitum ipsius nata fuit hæc controuersia, de quâ Lutheranus quidam Melanchthonis, vt præceptoris, amantissimus, cum eum velut Ecclesiæ Lutheranæ ciuem vindicari posse desperaret, hanc sententiam pronunciauit: Aut habemus, inquit, Philippum
Luthe-

Melanchthon perpetuo in vita misera
Seln. in rep. conf. de Cœnâ contra Petzelium, C. 3. b.

ANNO
1530.
Luthera-
norum de
Melanch-
thonis fide
anceps o-
pinio.
V Wolff. in
hist. Confess.
fol. 125.

Lutheranum, aut prorsus non habemus: Quæ sicut ipse Melanchthon ceu dubius inter utrosque palpitauit; ita & utrorum verè fuerit, in dubio relinquit: Nisi quod eum, si Lutheri doctrinam abiecerit de Eucharistiâ, dignum iudicet, qui prorsus à Lutheranis explodatur. Neque verò Lutherani Melanchthonem Zvinglianizantem è Synagogâ suâ modo, verum etiam è cælo, quantum in ipsis quidem fuit, excluderunt, dum causas esse scribunt, ut non minus, imò magis etiam de Melanchthonis, quam de Salomonis salute dubitetur. Quâ in re proculdubio Lutheri iudicium secuti sunt, qui Zvinglianos velut hostes Christi, & infidelibus nequiores diabolo tradendos censuit, & in terrorem aliorum æternis cruciatibus adiudicandos. Verùm hæc hæctenus, & prolixius quidem, quâ in initio propositum habuimus: Nunc missis ijs ad historiam Melanchthonis iuxta seriem annorum breuiter pertexendam, uti nobis ab initio constitutum fuit, reuertamur.

CAPVT X.

- I. Landgravius Lutheranos cum Sacramentarijs rursus coniungere studet. Monasterij Sacramentarij & Anabapt. nidificant. cum obitu Electoris Sax. & aduentu Legati Pontificij in Germ.
- II. Conuentus Smalcaldia. confessio Melanchth. de iurisdic. Episc. restitutio Vlrici VVittenbergici Melanchthonis Tubingã euocati.
- III. Regis